

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ

Г-Н J. MAZÁK

представено на 14 септември 2010 година¹**I — Въведение**

1. С жалбата си General Química SA (наричано по-нататък „GQ“), Repsol Química SA (наричано по-нататък „RQ“) и Repsol YPF SA (наричано по-нататък „RYPF“) (наричани заедно по-нататък „жалбоподателите“) искат частична отмяна на Решение на Първоинстанционния съд (понастоящем Общият съд) (шести състав) от 18 декември 2008 г. по дело T-85/06 General Química и др./Комисия (наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което последният отхвърля тяхната жалба за отмяна на Решение 2006/902/ЕО на Комисията от 21 декември 2005 година относно процедура по прилагане на член 81 [ЕО] и член 53 от Споразумението за ЕИП срещу Flexsys NV, Bayer AG, Crompton Manufacturing Company Inc. (бивше Uniroyal Chemical Company Inc.), Crompton Europe Ltd, Chemtura Corporation (бивше Crompton Corporation), General Química SA, Repsol Química SA и Repsol YPF SA (преписка COMP/F/C.38.443 — Химични вещества и препарати за обработката на каучук) (ОВ L353, 2006 г., стр. 50) (наричано по-нататък „обжалваното решение“).

2. В обжалваното решение Комисията установява, че GQ, RQ и RYPF, както и други

предприятия, са нарушили член 81, параграф 1 ЕО (понастоящем член 101, параграф 1 ДФЕС) и член 53 от Споразумението за ЕИП, като са участвали между 1999 г. и 2000 г. в картел и съгласувани практики, които се състоят в определяне на цените и обмен на поверителна информация в сектора на химичните вещества и препарати за обработката на каучук в Европейското икономическо пространство („ЕИП“). Комисията налага глоба от 3,38 милиона евро на GQ солидарно с RQ и RYPF.

3. Жалбата се отнася до вменяване на отговорност на дружество майка (RYPF) за нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с незаконното поведение на дъщерно дружество (GQ), което не е пряко притежавано от посоченото дружество майка. Всъщност GQ е дъщерно дружество, притежавано изцяло (100% от капитала) от RQ, което от своя страна е притежавано изцяло от RYPF. Жалбоподателите по-специално твърдят, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е разширил автоматично до дружеството майка, което е начело на група, прилагането на презумпцията, че то упражнява решаващо влияние върху действията на своето дъщерно дружество.

1 — Език на оригиналния текст: английски.

4. Жалбоподателите поддържат, че Съдът трябва да отмени обжалваното съдебно решение в частта, с която се отхвърля правното основание, изведено от явна грешка в преценката и непълнота на мотивите на констатацията, че жалбоподателите солидарно са отговорни за нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС. Те искат също Съдът да отмени член 1, букви ж) и з) и член 2, буква г) от обжалваното решение, доколкото то обявява RQ и RYPF за солидарно отговорни за извършено от GQ нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС, и при условията на евентуалност да отмени вменената на RYPF солидарна отговорност, като и в двата случая постанови подходящо намаляване на глобата.

II — Фактите по жалбата

A — Обжалваното решение

5. GQ е испанско дружество, което произвежда някои химични вещества и препарати за обработката на каучук, а именно първични катализатори и противоизносващи

примеси от антиокислителен тип². GQ е дъщерно дружество, притежавано изцяло от RQ, което от своя страна е притежавано изцяло от RYPF. Процедурата, в рамките на която е прието обжалваното решение, е започнала, след като на 22 април 2002 г. Flexsys подава заявление на основание на Известието на Комисията от 19 февруари 2002 г. относно освобождаване от глоби и намаляване на техния размер по делата за картели (ОВ С 45, 2002 г., стр. 3, Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 5, стр. 3) (наричано по-нататък „Известие относно сътрудничеството“). На 26 и 27 септември и на 24 октомври 2002 г. съответно Crompton и Bayer подават до Комисията своите заявления за освобождаване от глоби или за намаляване на техния размер.

6. На 12 април 2005 г. Комисията изпраща на GQ, RQ и RYPF изложение на възраженията във връзка с процедура по прилагане по-специално на член 101 ДФЕС. Основавайки своето решение на обстоятелството, че GQ е дъщерно дружество, притежавано изцяло от RQ, което от своя страна е дъщерно дружество, притежавано изцяло от RYPF, и на персоналната връзка между GQ и RQ, съществуваща поради общия им управител („administrador unico“), назначаван от RQ и заместващ управителния съвет на GQ, Комисията приема RQ и RYPF за солидарно отговорни за нарушението на GQ.

² — Химичните вещества и препарати за обработката на каучук са синтетични или органични вещества и препарати, които повишават производителността и качеството при производството на каучук. Автомобилният сектор е най-големият потребител на каучукови части, предимно под формата на гуми. Противоизносващите примеси и катализаторите са най-важните химични вещества и препарати за обработка на каучук като пазарна стойност, тъй като те възлизат на приблизително 85%—90% от всички тези продукти.

7. С писмо от 15 юни 2005 г. RQ и RYPF представят общ отговор на изложението на възраженията. С писмо от 20 юни 2005 г. GQ отговаря отделно от своите дружества майки. GQ, RQ и RYPF са изслушани на 18 юли 2005 г. Те по-специално оспорват вменяването на отговорност на RQ и RYPF за нарушението, което се твърди, че е извършено от GQ. Те изтъкват, на първо място, че RQ и RYPF не са участвали в действията на GQ, нито са били информирани за тях, и на второ място, че GQ упражнява своята дейност като самостоятелна единица на пазара на химичните вещества и препарати за обработката на каучук.

8. С обжалваното решение Комисията обаче приема GQ, RQ и RYPF за солидарно отговорни за нарушението на GQ. Що се отнася до вменяването на отговорност на RQ и RYPF за поведението на GQ, Комисията посочва в обжалваното решение, че може да се презумира отговорност на дадено дружество майка за незаконното поведение на изцяло притежаваните от него дъщерни дружества, но че то може да обори презумпцията за действително упражняване на решаващо влияние върху тези дъщерни дружества. Комисията посочва също, че тази презумпция не може да бъде оборена с твърдението, че дружеството майка не е поощрявало дъщерните дружества да действат незаконосъобразно. Накрая, когато посочената презумпция се прилага, според обжалваното решение съответното предприятие не може да я обори единствено с твърдението, че дружеството майка не е участвало пряко или не е било информирано за картела.

9. Комисията по-конкретно посочва, че твърдението, според което на RQ и RYPF (обозначени в обжалваното решение по един и същ начин с наименованието „Repsol“) не е била възлагана ежедневната търговска дейност или оперативното управление на GQ, не е достатъчно, за да обори презумпцията за действително упражняване на решаващо влияние върху GQ.

10. Освен това Комисията посочва, че „Repsol“ и GQ представят документи, изясняващи техните отношения, организационна структура и изисквания за докладване. Тя отбелязва, че според жалбоподателите бизнес планът на GQ и неговите цели за продажби не се одобряват от дружествата майки. Не съществували никакви взаимоотношения в областта на промишлеността, взаимодействиия или вертикални припокривания между дейностите на „Repsol“ и дъщерното дружество, доколкото GQ произвеждало стоки, които не били свързани с тези на „Repsol“. Нямаło припокриване в управителните съвети на трите дружества в периода на нарушението. Комисията споменава и обясненията на „Repsol“, според които на GQ е оставено да управлява самостоятелно собствената си търговска политика без негова намеса, доколкото „Repsol“ е придобило GQ като част от по-голям пакет, а не защото било заинтересовано от неговите дейности, и безуспешно неколкократно направило опит да го продаде.

11. В съображения 259—264 от обжалваното решение Комисията обаче отбелязва, че „Repsol“ е единствен акционер в GQ от 1994 г. Следователно според Комисията „Repsol“ е могло да бъде запознато с действията на GQ поради упражнявания от първото 100%-ов контрол и пълната му отговорност. Що се отнася до опитите за продажба на GQ, Комисията счита, че дори да се приеме, че тези опити за продажба могат да докажат, че „Repsol“ не е било заинтересовано от дейностите на дъщерното си дружество, това не означавало, че то не е било заинтересовано от упражняване на решаващо влияние над GQ с цел да се увери, че нематериалните активи и търговската стойност на последното няма да намалеят през необходимия за намиране на заинтересован купувач период.

12. Комисията също отбелязва в обжалваното решение, че вменияването на отговорност на дружеството майка за пазарното поведение на нейното дъщерно дружество не изисква дейностите на дружеството майка да се припокриват, дори и частично, или да са тясно свързани с тези на дъщерното му дружество. Комисията изтъква в същия смисъл, че липсата на припокриване между техните управителни съвети сама по себе си не доказва самостоятелността на GQ, като се има предвид, че видно от документите, представени от „Repsol“, последното докладва на RQ за своите продажби, производство и финансови резултати.

13. Комисията посочва освен това, че според „Repsol“ GQ определя самостоятелно цените на стоките, които продава

на Repsol Италия и това доказвало самостоятелността на GQ и различните му интереси спрямо тези на „Repsol“. Комисията обаче отбелязва в обжалваното решение, че договорът за търговско представителство между GQ и Repsol Италия показва наличието на вертикални връзки между „Repsol“ и тяхното дъщерно дружество. Накрая Комисията изтъква, че сведенията, изпращани от GQ на Repsol Италия относно повишаването на цените на неговите стоки, не представлява доказателство за конфликт на интереси между GQ и „Repsol“, защото всяко нарастване на оборота на GQ, дължащо се на увеличение на цените на неговите стоки, би увеличило и оборота на „Repsol“.

14. В обжалваното решение по-нататък се посочва, че макар единственият управител да е делегирал своите правомощия, свързани с оперативното управление на GQ, той продължава да действа като връзка между GQ и RQ, чрез която сведенията за продажбите, производството и финансовите резултати се предават на дружеството майка. Освен това финансовите резултати на GQ се консолидират с тези на „Repsol“, в резултат на което печалбите или загубите на GQ се отразяват в печалбите или загубите на групата.

15. Накрая в това отношение Комисията добавя, че може да се презумира, че дружество майка и изцяло притежавано от него дъщерно дружество съставляват едно предприятие за целите на член 101 ДФЕС. При тези обстоятелства Комисията счита, че RQ и RYPF не оборват презумпцията за отговорност за неправомерното поведение на GQ.

16. В член 1 от обжалваното решение Комисията стига до извода, че от 31 октомври 1999 г. до 30 юни 2000 г. GQ, RQ и RYPF са участвали в съвкупност от споразумения и съгласувани практики в нарушение по-специално на член 101 ДФЕС, които се състоят в определяне на цените и обмен на поверителна информация относно някои химични вещества и препарати за обработката на каучук в ЕИП. Член 1, буква е) от обжалваното решение се отнася за участието на GQ в нарушението, докато член 1, буква ж) и член 1, буква з) от обжалваното решение се отнасят съответно до участието на RQ и RYPF в нарушението.

17. В член 2, буква г) от обжалваното решение Комисията налага глоба в размер на 3,38 милиона евро на GQ, солидарно с RQ и RYPF, за нарушенията, посочени в член 1 от обжалваното решение.

Б — Обжалваното съдебно решение

18. С жалба, подадена в секретариата на Общия съд на 8 март 2006 г., GQ, RQ и RYPF искат частичната отмяна на обжалваното решение. В подкрепа на исканията си пред Общия съд GQ, RQ и RYPF се позовават на три правни основания. На първо място, явна грешка в преценката и липса на мотиви относно солидарната отговорност на GQ, RQ и RYPF. На второ място, неправилно изчисляване на глобата. На трето място, неправилна преценка, липса на мотиви и нарушение на принципа на равно третиране при прилагането на Известието относно сътрудничеството.

19. Тъй като исканията на жалбоподателите в настоящото производство по обжалване са свързани единствено с частта от решението на Общия съд по първото правно основание за отмяна, повдигнато в производството пред този съд³, ще бъде възпроизведена само тази част от обжалваното съдебно решение. Така в точки 58—84 от обжалваното съдебно решение Общият съд представя изводите си относно първото правно основание, както следва:

„58 Според установената съдебна практика фактът, че дадено дъщерно дружество има отделна правосубектност, не е достатъчен, за да изключи възможността неговото поведение да бъде вменено на дружеството майка, по-конкретно когато дъщерното дружество не определя по самостоятелен начин своето поведение на пазара, а прилага главно указанията, които са му дадени от дружеството майка (Решение на Съда от 25 октомври 1983 г. по дело AEG-Telefunken/Комисия, 107/82, Recueil, стр. 3151, точка 49 и Решение на Съда от 16 ноември 2000 г. по дело Stora Kopparbergs Bergslags/ Комисия, C-286/98 P, Recueil, стр. I-9925, наричано по-нататък „Решение по дело „Stora“, точка 26).

59 Освен това, в особения случай, когато дружеството майка притежава 100% от капитала на свое дъщерно дружество, извършило нарушение, съществува оборима презумпция, съгласно която това дружество майка действително упражнява решаващо влияние върху

3 — Във връзка с неправилната преценка и липсата на мотиви относно солидарната отговорност на GQ, RQ и RYPF.

поведението на своето дъщерно дружество (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 27 септември 2006 г. по дело Avebe/Комисия, T-314/01, Recueil, стр. II-3085, точка 136 и цитираната съдебна практика) и те следователно представляват едно предприятие за целите на член [101 ДФЕС] (Решение на Общия съд от 15 юни 2005 г. по дело Tokai Carbon и др./Комисия, наричано по-нататък „Tokai II“, T- 71/03, T-74/03, T-87/03 и T-91/03, точка 59). Поради това дружеството майка, което обжалва пред общностния съд решение на Комисията, с което му се налага глоба поради поведението на негово дъщерно дружество, е длъжно да обори тази презумпция, като представи доказателства в подкрепа на самостоятелността на последното (Решение на Общия съд по дело Avebe/Комисия, посочено по-горе, точка 136; вж. също в този смисъл Решение по дело Stora, точка 58 по-горе, точка 29).

- 60 В това отношение е вярно, както изтъкват жалбоподателите, че в Решение по дело Stora, точка 58 по-горе (точки 28 и 29) Съдът, освен притежаването на 100 % от капитала на дъщерното дружество, посочва и други обстоятелства, каквито са неоспорването на влиянието, което дружеството майка упражнява върху търговската политика на своето дъщерно дружество, и общото представителство на двете дружества в хода на административното производство. При все това посочените обстоятелства са споменати от Съда само с цел да се изложат всички елементи, на които [Общият] съд е основал своето съждение, за да стигне до извода, че последният не се е основал единствено на притежаването на целия капитал на дъщерното дружество от неговото дружество майка.
- 61 Нещо повече, обратно на твърдението на жалбоподателите, това, което дава право на Комисията да адресира решението за налагане на глоби до дружеството майка в група от дружества, не е обстоятелството, че дружеството майка е имало ролята на подбудител по отношение на своето дъщерно дружество за извършване на престъплението, нито — на по-силно основание — участието на дружеството майка в споменатото нарушение, а фактът, че те представляват едно предприятие по смисъла на член [101 ДФЕС]. Трябва да се има предвид, че общностното право на конкуренцията признава, че различните дружества, които принадлежат към една и съща група, представляват един стопански субект и следователно едно предприятие по смисъла на членове [101 ДФЕС и 102 ДФЕС], ако съответните дружества не определят самостоятелно поведението си на пазара (Решение на Общия съд от 30 септември 2003 г. по дело Michelin/Комисия, T-203/01, Recueil, стр. II-4071, точка 290).
- 62 При тези обстоятелства е достатъчно Комисията да докаже, че целият капитал на дадено дъщерно дружество е собственост на неговото дружество майка, за да се приеме за вярна презумпцията, че последното оказва решаващо влияние върху неговата търговска политика. Впоследствие Комисията ще може да търси солидарна отговорност от дружеството майка за плащането на наложената на дъщерното дружество глоба, дори да се установи, че дружеството майка не е участвало пряко в споразуменията, освен ако последното дружество докаже, че неговото дъщерно дружество има самостоятелно поведение на пазара.

- 63 Следователно в настоящия случай Комисията не е нарушила практиката на Съда и на [Общия съд], като се е позовавала единствено на обстоятелството, че 100% от капитала на GQ е притежаван от неговите дружества майки и като е оборила доводите на жалбоподателите, насочени към доказване на самостоятелността на GQ, за да вмени на тези дружества антиконкурентните деяния на GQ.
- 64 Ето защо Комисията не е допуснала грешка, като е приела, че RQ и RYPF са отговорни за нарушение, за което, в резултат на това вменяване на отговорност се предполага, че са извършили самите те (Вж. в този смисъл Решение на Съда от 16 ноември 2000 г. по дело *Metsä Serla Oyj и др./Комисия, C-294/98 P, Recueil*, стр. I-10065, точка 28). На това основание доводът, че RQ и RYPF не са участвали пряко в извършването на въпросното нарушение, е ирелевантен.
- 65 На второ място, що се отнася до довода, съгласно който RYPF и RQ са представили на Комисията в хода на досъдебната процедура набор от документи, за да оборят презумпцията за отговорност и да представят ясно доказателство за търговската и оперативна самостоятелност на GQ, трябва да се отбележи, че дружеството майка следва да предостави на преценката на Общия съд всяко доказателство относно организационните икономически и юридически връзки между него и неговото дъщерно дружество, което според дружеството майка може да докаже, че двете дружества не съставляват една икономическа единица.
- 66 В конкретния случай Комисията изтъква в съображение 262 от обжалваното решение, че общият управител продължава да действа като връзка между GQ и RQ, че RYPF консолидира отчетите на GQ и на RQ на равнище група, и че RQ и RYPF са представили общ отговор на изложението на възраженията. Тези фактори са в подкрепа на съществуването на един и същ субект.
- 67 Следователно RYPF и RQ е трябвало да докажат в досъдебната процедура, че GQ е определяло самостоятелно своето поведение на пазара и че RYPF и RQ не са упражнявали никакво решаващо влияние върху неговата политика.
- 68 В това отношение е важно да се напомни, че според жалбоподателите RQ е доказало пред Комисията, че то е разпоредило на GQ да преустанови всякаква практика, която може да представлява нарушение на правилата на конкуренцията след проверката, извършена на 27 септември 2002 г. в помещенията на GQ.
- 69 Това твърдение на жалбоподателите само по себе си е достатъчно да докаже, че RQ е упражнявало решаващо влияние върху политиката на GQ не само на пазара, но и във връзка с неправомерното поведение, което е предмет на обжалваното решение.

- 70 За изчерпателност обаче Общият съд ще разгледа дали, както твърдят жалбоподателите, Комисията е допуснала грешка в преценката в обжалваното решение, що се отнася до доказателствата, представени от жалбоподателите, или дали тя неоснователно не ги е взела предвид.
- 71 В това отношение следва да се посочи, че обстоятелството, че дейностите на дъщерното дружество се различават, било то и изцяло, от дейностите на групата или пък обстоятелството, че дружеството майка се е опитало, при това без успех, да продаде своето дъщерно дружество, не може да обори презумпцията за отговорност на RQ и RYPF. Всъщност, макар групите от предприятия и холдингите често да имат различни дейности и понякога да продават някои от своите дъщерни дружества, те вече са били разглеждани като съставляващи едно предприятие по смисъла на член [101 ДФЕС] (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 27 септември 2006 г. по дело Akzo Nobel/Комисия, T-330/01, Recueil, стр. II-3389, точки 78 и 82).
- 72 Освен това Комисията, в отговор на направеното от жалбоподателите искане за предоставяне на документи, представя пред Общия съд документ, съдържащ протоколите от заседанията на управителния съвет на RQ от 1998 г. до 2000 г., в които фигурират финансовите резултати на GQ, както и решение относно продажбата на участието на GQ в Silquímica, SA и относно продажбата на недвижимо имущество на GQ. Този документ подкрепя главно констатациите на Комисията в обжалваното решение. Всъщност от това, че управителният съвет на RQ играе важна роля в някои основни насоки на стратегията на GQ, като например продажбата на недвижимо имущество или продажбата на дружествен дял, като си запазва правото на окончателно решение в това отношение, следва, че той упражнява решаващо влияние върху поведението на GQ.
- 73 Що се отнася до довода относно липсата на припокриване в членския състав на органите на дружествата — жалбоподатели, трябва да се посочи, че от писмото от 5 април 2004 г., изпратено от GQ на Комисията и представено от жалбоподателите в досъдебната процедура, е видно че г-н [поверителна информация] изпълнява едновременно функциите на председател на управителния съвет на GQ от 1996 г. до 2000 г. и на член на управителния съвет на RQ от 1998 г. до 1999 г. Освен това трябва да се отбележи, че в отговор на този въпрос в съдебното заседание жалбоподателите признават, макар и имплицитно, че е имало такова припокриване.
- 74 По същия начин доводите, изведени от това, че в обжалваното решение Комисията не е разгледала фактическите обстоятелства, които доказват, че само ръководителите на GQ са приемали решения относно търговската политика на дружеството и са я изпълнявали, без RQ да е било предварително информирано за това или да е давало своето одобрение, не могат да бъдат приети с оглед на посочената по-горе съдебна практика. Същото важи за твърденията, че сведенията, предоставяни на RQ от GQ, не са били свързани с търговската политика, а с финансовите резултати на дъщерното дружество.

- 75 Що се отнася до отношенията между GQ и Repsol Италия, трябва да се посочи, че в обжалваното решение Комисията правилно оборва довода на жалбоподателите относно твърдения конфликт на интереси между GQ и неговите дружества майки, като посочва, че RYPF консолидира отчетите на групата, съставена от няколко дъщерни дружества, включително GQ и Repsol Италия. Освен това Комисията основателно приема и че тези отношения са от естество да засилят презумпцията за наличие на едно предприятие.
- 76 При тези условия следва да се приеме изводът, както постъпва Комисията в съображение 264 от обжалваното решение, че жалбоподателите не успяват да оборят презумпцията за отговорност на дружествата майки.
- 77 На последно място, нито един от доводите, изтъкнати при условията на евентуалност от жалбоподателите, не може да постави под въпрос обжалваното решение.
- 78 От една страна, относно довода, съгласно който Комисията никога не е искала сведения за връзката между RQ и RYPF и никога не се опитала да установи дали RQ и RYPF са били част от едно и също предприятие, достатъчно е да се посочи, че доколкото жалбоподателите не оспорват, че RYPF притежава 100% от капитала на RQ, RYPF е трябвало да обори презумпцията, че то упражнява решаващо влияние върху политиката на RQ и че съставлява заедно с него едно предприятие по смисъла на член [101 ДФЕС] — нещо, което RYPF не е направило.
- 79 От друга страна, що се отнася до довода, съгласно който не е могло да се предвиди, че RYPF ще бъде признато за солидарно отговорно с RQ и GQ, жалбоподателите изтъкват по същество, че за разлика от обжалваното решение, в изложението на възраженията отговорността на RYPF се обосновава не от гледна точка на неправомерното поведение на GQ, а изключително във връзка с неправомерното поведение на RQ.
- 80 Трябва да се посочи, че по този въпрос изложението на възраженията и обжалваното решение не се различават. В съображение 254 от обжалваното решение се посочва, че жалбоподателите са солидарно отговорни, по специално поради обстоятелството, че RQ притежава 100% от капитала на GQ и RYPF притежава 100% от капитала на RQ, докато в точка 344 от изложението на възраженията се посочва, че отговорността на RQ се простира до RYPF поради презумпцията за упражнявания от него действителен контрол и неговото решаващо влияние в резултат на притежаването на 100% от капитала на RQ.
- 81 Доводът, съгласно който двете констатации си противоречат, се основава на погрешно разбиране на съдебната практика относно вменяването на отговорността за нарушението. Презумпцията за отговорност, изведена

от собствеността върху капитала, се прилага не само в случаите, когато съществува пряка връзка между дружеството майка и неговото дъщерно дружество, но също и в случаите като настоящия, когато тази връзка е непряка, опосредствана от междинно дъщерно дружество.

84 С оглед на гореизложеното първото правно основание трябва да се отхвърли“.

III — Искания на страните

82 Ето защо, тъй като общностното право в областта на конкуренцията признава, че различните дружества, принадлежащи към една и съща група, образуват стопански субект, и следователно — предприятие по смисъла на членове [101 ДФЕС и 102 ДФЕС], ако не определят самостоятелно собственото си поведение на пазара, не е от голямо значение дали тези дружества се контролират пряко или непряко от дружеството майка, доколкото отговорността за нарушението може във всички случаи да бъде вменена на това дружество майка (вж. в този смисъл Решение по дело Michelin/Комисия, точка 61 по-горе, точка 290).

83 При това положение трябва да се приеме, че жалбоподателите не са могли разумно да направят извод от изложението на възраженията, и по-специално от точка 344 от него, че Комисията няма да вмени отговорността за извършването на разглежданото нарушение на RYPF.

20. Жалбоподателите молят Съда:

— да отмени Решение на Общия съд от 18 декември 2008 г. по дело T-85/06 в частта, с която се отхвърля правното основание, изведено от явна грешка в преценката и от липсата на мотиви относно солидарната отговорност на жалбоподателите,

— да отмени член 1, букви ж) и з) и член 2, буква г) от обжалваното решение, доколкото те обявяват RYPF и RQ за солидарно отговорни заедно с GQ за нарушение на член 81 параграф 1 от Договора за ЕО (понстоящем член 101 ДФЕС), и при условията на евентуалност, доколкото обжалваното решение е насочено срещу RYPF, като и в двата случая постанови подходящо намаляване на глобата.

21. Комисията моли Съда:

- да отхвърли жалбата,
- да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

IV — Жалбата

22. В подкрепа на своята жалба жалбоподателите посочват две правни основания. На първо място, грешка при прилагане на правото във връзка с вменяването на отговорността за нарушение на член 81, параграф 1 ЕО (понастоящем член 101, параграф 1 ДФЕС), както и във връзка с тълкуването и прилагането на презумпцията за контрол от страна на дружество майка върху негово дъщерно дружество, по-специално нарушение на правилата за тежестта на доказване и изопачаване на фактите. Жалбоподателите твърдят и преобразуване на презумпцията в законова презумпция (необорима) и липса на прилагане на принципа на личната отговорност. На второ място, грешка при прилагане на правото в връзка с вменяването на отговорност на дружеството майка на групата — RYPF — посредством неподходящо разширяване на презумпцията за контрол от страна на дружеството майка върху неговото дъщерно дружество. Жалбоподателите се позовават и на разместване на тежестта на доказване и на въвеждане на автоматична отговорност на групата от дружества.

А — Първото правно основание

23. Жалбоподателите поддържат, че Общият съд неправилно е приел критерий за вменяване на отговорност на дружеството майка за действията на неговото дъщерно дружество, който няма връзка с фактите и обстоятелствата по делото, нито с нарушението, извършено от това дъщерно дружество. По този начин Общият съд допуснал грешка при прилагане на правото, като вменил отговорност на дружеството майка за действията на неговото дъщерно дружество, тъй като той е приел, че е била налице икономическа единица само въз основа на факта, че дружеството майка е имало възможността или способността да упражнява решаващо влияние върху своето дъщерно дружество.

24. Жалбоподателите считат, че Общият съд прилага неправилно съдебната практика, съгласно която отговорността за поведението на дъщерно дружество може да се вмени на дружеството майка, когато дъщерното дружество не определя по самостоятелен начин своето поведение на пазара, а прилага главно указанията, които са му дадени от дружеството майка, с което то формира една икономическа единица⁴. Общият съд не е имал право да приеме съществуването на икономическа единица само въз основа на една оборима презумпция⁵, съгласно която дружество майка, което притежава 100 % от капитала на свое дъщерно дружество, е в състояние да упражнява решаващо влияние върху поведението на последното.

4 — Решение от 14 юли 1972 г. по дело Imperial Chemical Industries/Комисия, 48/69, Recueil, стр. 619, точки 133 и 134.

5 — Решение от 25 октомври 1983 г. по дело AEGTelefunken/Комисия, 107/82, Recueil, стр. 3151, точка 50.

25. Ето защо жалбоподателите считат, че когато в обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че Комисията не е длъжна да представи допълнителни доказателства, за да се установи, че дружеството майка действително е повлияло върху поведението на своето дъщерно дружество⁶, той нарушава принципа на лична отговорност, както и правилата за тежестта на доказване, и превръща въпросната презумпция в необорима, тъй като не е възможно да се докаже, че дружеството майка не носи отговорност.

26. Жалбоподателите считат, че презумпцията за упражняване на решаващо влияние, основана на притежаването на 100% от капитала на дъщерното дружество, не освобождава Комисията от тежестта да докаже отговорността на дружеството майка, като провери посредством доказателства дали дружеството майка действително е упражнявало контрол върху своето дъщерно дружество и дали дъщерното дружество е прилагало главно получените указания⁷.

27. Освен това жалбоподателите смятат, че не е определен видът на доказателствата, които е следвало да се представят, за да се обори презумпцията. В обжалваното решение не се определяли никакви ограничения на правото на преценка на Комисията във връзка с разглеждането и оценката на доказателствата, представени в опит да се обори презумпцията.

28. Комисията поддържа, че жалбоподателите поставят под въпрос постоянната общностна съдебна практика относно солидарната отговорност. В Решението си по дело AEG-Telefunken/Комисия⁸ Съдът ясно установява презумпцията, че дъщерно дружество, притежавано изцяло от дружеството майка, задължително следва политиката, начертана от същите уставни органи, които определят политиката на дружеството майка. Следователно отговорността за нарушение, извършено от дъщерно дружество, може да бъде вменена на дружеството майка дори при липсата на каквото и да е доказателство, че дружеството майка е участвало по какъвто и да е начин във фактите, които са в основата на въпросното нарушение. Освен това в Решение по дело Stora Kopparbergs Bergslags/Комисия⁹ Съдът също потвърждава, че въз основа на тази презумпция дружеството майка носи отговорност, без да е необходим никакъв допълнителен елемент, годен да свърже дружеството майка с нарушението.

29. В това отношение Комисията счита, обратното на твърденията на жалбоподателите, че въпросната презумпция не освобождава Комисията от лежащата върху нея тежест на доказване. Наистина, както обяснява генералният адвокат Kokott в нейното заключение по дело Akzo Nobel и др./Комисия¹⁰, прилагането на презумпция като обсъжданата по това дело не води до обръщане на доказателствената тежест (което би било несъвместимо с презумпцията за невинност). Понеже притежаването на 100% от капитала на дъщерното дружество допуска *prima facie* извода, че дружеството майка действително упражнява решаващо влияние, последното е длъжно да опровергае този извод, като представи убедителни доказателства за противното. От Комисията

6 — Следвайки по този начин неотдавнашна практика на Общия съд, в която се разглежда Решение на Съда от 16 ноември 2000 г. по дело Stora Kopparbergs Bergslags/Комисия, C-286/98 P, Recueil, стр. I-9925, като например Решение на Общия съд от 12 декември 2007 г. по дело Akzo Nobel и др./Комисия, T-112/05, Сборник, стр. II-5049, точки 60 и 61 и Решение на Общия съд от 8 октомври 2008 г. по дело Schunk and Schunk Kohlenstoff-Technik/Комисия, T-69/04, Сборник, стр. II-2567, точка 57.

7 — Вж. Решение на Общия съд от 15 септември 2005 г. по дело DaimlerChrysler/Комисия, T-325/01, Recueil, стр. II-3319, точка 218 и Решение на Общия съд от 26 април 2007 г. по дело Bolloré/Комисия, T-109/02, T-118/02, T-122/02, T-125/02, T-126/02, T-128/02, T-129/02, T-132/02 и T-136/02, Сборник, стр. II-947, точка 132.

8 — Посочено по-горе в бележка под линия 5.

9 — Посочено по-горе в бележка под линия 6.

10 — C-97/08 P, Сборник, стр. I-8237.

се изисква единствено да представи необходимите доказателства, че презумпцията е приложима.

30. От постоянната съдебна практика произтича, че отговорността за поведението на дадено дъщерно дружество може да бъде вменена на дружеството майка, по-конкретно когато, макар и да притежава отделна правосубектност, това дъщерно дружество не определя по самостоятелен начин своето поведение на пазара, а прилага главно указанията, които са му дадени от дружеството майка, по-конкретно с оглед на икономическите, организационните и юридическите връзки между тези два правни субекта. Всъщност това е така, защото в подобна ситуация дружеството майка и неговото дъщерно дружество са част от една и съща икономическа единица и следователно формират едно предприятие, което позволява на Комисията да адресира до дружеството майка решение за налагане на глоби, без да се изисква да се доказва личното участие на последното в нарушението¹¹.

31. Във връзка с конкретния случай, който се отнася до дружество майка, притежаващо 100% от капитала на своето дъщерно дружество, извършило нарушение на правилата на конкуренцията на Европейския съюз (ЕС), смятам, че писмените становища в рамките на настоящото производство, представени на 27 февруари 2009 г. (жалба) и на 14 май 2009 г. (писмена защита), в известна степен вече не са актуални, като се има предвид Решение на Съда по дело C-97/08 P, Akzo Nobel и др./Комисия, обявено на 10 септември 2009 г. Впрочем този факт се признава от страните в проведеното на 29 април 2010 г. съдебно заседание в рамките на настоящото производство по обжалване.

11 — Вж. Решение по дело AkzoNobel и др./Комисия, посочено по-горе в бележка под линия 10, точки 58 и 59, и цитираната съдебна практика. Ограничената отговорност на юридическото лице всъщност се превръща в проникваща, за да се разкрие отговорният за нарушението стопански субект или предприятие.

32. В Решение по дело C-97/08 P, Akzo Nobel и др./Комисия Съдът постановява, че дружество майка, което притежава 100% от капитала на дъщерно дружество, извършило нарушение на правилата на Съюза в областта на конкуренцията, може да упражнява решаващо влияние върху поведението на дъщерното дружество, и че съществува оборима презумпция, според която дружеството майка действително упражнява решаващо влияние върху поведението на своето дъщерно дружество¹². При тези обстоятелства Комисията ще бъде в състояние да счита дружеството майка за солидарно отговорно за плащането на наложената на неговото дъщерно дружество глоба, освен ако това дружество майка, което трябва да обори тази презумпция, представи достатъчно доказателства, които са от естество да установят, че неговото дъщерно дружество има самостоятелно поведение на пазара¹³.

33. Ето защо, противно на твърденията на жалбоподателите, Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че за да се приложи презумпцията, в случаите, в които дружество майка притежава 100% от капитала на дъщерно дружество, Комисията не е длъжна да представи допълнителни доказателства, с които да се установи, че дружеството майка действително е упражнявало решаващо влияние

12 — Вж. точка 60 от това решение (посочено по-горе в бележка под линия 10). Според мен тази презумпция има заслугата, че е ясна, което допринася за правната сигурност. Вж. в това отношение заключението на генералния адвокат Kokott по дело Akzo Nobel и др./Комисия, точка 71. По този начин предприятията майки са осведомени, че при някои обстоятелства могат да отговорят за действията на техните дъщерни дружества и съответно могат да приемат подходящите мерки, за да гарантират, че последните спазват правото на конкуренцията — нещо, което имат право да направят, поради факта че притежават 100% от капитала на тези дъщерни дружества.

13 — Вж. Решение по дело C-97/08 P Akzo Nobel и др./Комисия, точка 61 (посочено по-горе в бележка под линия 10). Считаю, че когато въпросната презумпция е приложима, тежестта на доказване всъщност се прехвърля върху дружеството майка, ако то иска да обори тази презумпция, и то е длъжно да представи доказателства, с които да се установи, че неговото дъщерно дружество има самостоятелно поведение на пазара. Отбелязвам, че не ми е известно нито едно дело пред Съда или Общия съд, в което въпросната презумпция действително да е била оборена.

върху поведението на неговото дъщерно дружество¹⁴. Поради това в съответствие с разглежданата презумпция Комисията не е длъжна да представи допълнителни доказателства, за да се установи, че дружеството майка действително е упражнявало решаващо влияние върху поведението на своето дъщерно дружество или че то в действителност не е знаело за нарушението или за ролята на дъщерното дружество в него¹⁵.

34. Трябва обаче да се подчертае, че в Решението по дело C-97/08 P, Akzo Nobel и др./Комисия Съдът набляга върху оборимия характер на разглежданата презумпция. Смятам, че различен извод би довел до нарушаване на основните права¹⁶. Оборимият характер на презумпцията е необходим, за да гарантира правото на защита и достъпа до правосъдие на въпросното дружество майка, както и по-специално за да уравни тежестта на доказване на Комисията. Следователно всички представени от дружеството майка доказателства трябва да бъдат оценени и претеглени много внимателно. Следва да се отхвърли твърдението на жалбоподателяте, че в действителност презумпцията е необорима.

14 — Вж. точка 62 от обжалваното съдебно решение.

15 — Вж. заключението на генералния адвокат Kokott по дело Akzo Nobel и др./Комисия (посочено по-горе в бележка под линия 10), точки 90 и 91.

16 — Вж. по-специално член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз, прогласена в Ница на 7 декември 2000 г. (ОВ C364, стр. 1), изменена в Страсбург на 12 декември 2007 г. (ОВ C303, стр. 1), озаглавен „Право на ефективни правни средства за защита и на справедлив съдебен процес“ и член 6 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), който е озаглавен „Право на справедлив съдебен процес“. В това отношение ще направя сравнение с практиката на Съда в областта на възлагането на обществени поръчки, където Съдът приема нормите на националното право, които изключват автоматично някои участници от процедурите за възлагане на обществените поръчки, за противоречащи на правото на Европейския съюз. Вж. Решение от 3 март 2005 г. по дело Fabricom, C-21/03 и C-34/03, Recueil, стр. I-1559, точки 33 и 35, Решение от 16 декември 2008 г. по дело Michaniki, C-213/07, Сборник, стр. I-9999, точки 63—69, Решение от 19 май 2009 г. по дело Assitur, C-538/07, Сборник, стр. I-4219, точки 29—33 и Решение от 23 декември 2009 г. по дело Serrantoni и Consorzio stabile edili, C-376/08, Сборник, стр. I-12169, точки 40—46.

35. Презумпцията обаче ще продължи да действа, освен ако дружеството майка докаже, че неговото дъщерно дружество има самостоятелно поведение на пазара. Твърдението, че едно изцяло притежавано дъщерно дружество има самостоятелно поведение на пазара, трябва да се подкрепи с ясни и непротиворечиви доказателства, които трябва да бъдат оценени от Комисията, чиято преценка в крайна сметка подлежи на съдебен контрол от Съда.

36. Освен това, тъй като някои доказателства, взети отделно, може да не бъдат достатъчни за оборване на въпросната презумпция, считам, че всички представени от дружеството майка доказателства трябва да се оценяват в тяхната съвкупност, за да се определи дали тази съвкупност от доказателства е достатъчна да обори презумпцията. Както ясно посочва Съдът в Решението по дело C-97/08 P Akzo Nobel и др./Комисия, за да се определи дали дадено дъщерно дружество определя по самостоятелен начин своето поведение на пазара, следва да се вземат предвид всички релевантни фактори относно икономическите, организационните и юридическите връзки, които свързват това дъщерно дружество с неговото дружество майка, които могат да варират във всеки отделен случай и следователно не могат да бъдат предмет на изчерпателно изброяване¹⁷.

37. Жалбоподателяте представят определен брой допълнителни доводи, според които Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото или е изопачил фактите относно представените му от тях доказателствата. Комисията оспорва тези твърдения. Считам, както ще видим по-подробно по-нататък, че по-голямата част

17 — Вж. точка 74 от посоченото по-горе в бележка под линия 10 решение. Поради това, обратно на изложените по-горе в точка 27 твърдения на жалбоподателяте, Съдът и Общият съд не са длъжни да посочват абстрактно естеството на доказателствата, които трябва да бъдат представени, за да се обори презумпцията.

от твърденията на жалбоподателите целят само да получат от Съда нова преценка на разглежданите фактически обстоятелства, което очевидно попада извън компетентността му относно жалбите¹⁸.

38. Жалбоподателите считат, че противно на извода, до който достига Общият съд в точка 66 от обжалваното съдебно решение, според който обстоятелството, че единственият управител действа като връзка между GQ и RQ, че RYPF консолидира отчетите на GQ и RQ на равнището на групата, и че RQ и RYPF са отговорили общо на изложението на възраженията на Комисията свидетелства в полза на наличието на един субект, такива фактори не позволяват да се направи извод за съществуването на икономическа единица, което обосновава вменияването на отговорност на дружеството майка.

39. Преди да разгледам по същество всеки от въпросните фактори, считам, че Общият съд не се позовава единствено на тези фактори, а само ги посочва като

допълнителни доказателства за наличието на икономическа единица, основана на притежаването на 100% от капитала на дъщерно дружество¹⁹. Изглежда, че жалбоподателите и Комисията са съгласни, че въпросните отчети са консолидирани на равнище група в резултат на задължение, произтичащо от правните връзки между въпросните дружества. Тъй като могат да се вземат предвид като доказателства за наличието на икономическа единица всички релевантни фактори относно икономическите, организационни и юридически връзки, които свързват това дъщерно дружество с дружеството майка²⁰, смятам, че Общият съд не е допуснал грешка, като не е отчел този фактор, макар и само като допълнително доказателство. Освен това, тъй като жалбоподателите не оспорват факта, че действително съществува връзка между GQ и RQ под формата на единствен управител, това доказателство не е без значение като допълнително доказателство за съществуването на съставена от GQ, RQ и RYPF икономическа единица. Нещо повече, фактът, че RQ и RYPF отговарят общо на изложението на възраженията на Комисията, също не е без значение, отново в качеството му на допълнително доказателство, разкриващо наличието на икономическа единица²¹.

40. Жалбоподателите считат също, че в точки 68 и 69 от обжалваното съдебно решение Общият съд допуска грешка в правната квалификация и изопачава фактите относно разпореждането, дадено от RQ на GQ да се съобрази с правилата на конкуренцията след проверка на помещениата

18 — Съгласно постоянната съдебна практика Съдът не е компетентен да установява фактите, нито по принцип да проверява доказателствата, които Общият съд е приел в подкрепа на тези факти. Всъщност, щом като тези доказателства са редовно събрани и общите принципи на правото и приложимите процесуални правила относно доказателствената тежест и събирането на доказателствата са спазени, само Общият съд може да преценява значението, което трябва да бъде придадено на представените пред него доказателства. Следователно освен в случай на изопачаване на доказателствата преценката на фактите не представлява правен въпрос, който следва да се контролира от Съда. Когато твърди изопачаване на доказателствата от Общия съд, жалбоподателят трябва да посочи точно доказателствата, които са изопачени и да докаже грешките в анализа, които са довели Общия съд до това изопачаване при неговата преценка. Подобно изопачаване е налице, когато, без да се основава на нови доказателства, преценката на съществуващите доказателства е явно неправилна. Вж. в този смисъл Решение от 17 юни 2010 г. по дело Lafarge/Комисия, С-413/08 P, Сборник, стр. I-5361, точки 15—17 и цитираната съдебна практика.

19 — Вж. точки 58—63 от обжалваното съдебно решение.

20 — Вж. точки 72—74 от Решение по дело Akzo Nobel и др./Комисия (посочено по-горе в бележка под линия 10).

21 — Вж. по аналогия Решение по дело Stora Kopparbergs Bergslags/Комисия, посочено по-горе в бележка под линия 6, точка 29 и Решение по дело Akzo Nobel и др./Комисия, посочено по-горе в бележка под линия 10, точка 50.

на последното на 27 септември 2002 г., тъй като това разпореждане не доказвало наличието на икономическа единица. Смятам, че жалбоподателите не са успели да докажат, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото или е изопачил фактите. Обстоятелството, че е направено такова разпореждане за прекратяване, което не е оспорено от жалбоподателите, свидетелства, макар и след нарушението, че RQ е упражнявало решаващо влияние върху поведението на GQ на пазара.

41. В точка 69 от обжалваното съдебно решение Общият съд посочва, че издаването на разпореждането е достатъчно само по себе си да докаже, че RQ е упражнявало решаващо влияние върху GQ. Това твърдение, което до известна степен е двусмислено, обаче не представлява достатъчно основание за отмяна на обжалваното съдебно решение, тъй като то трябва да се разглежда във връзка с точки 62 и 63 от обжалваното съдебно решение, които ясно се позовават на прилагането на въпросната презумпция към фактите по делото.

42. Жалбоподателите твърдят също, че в рамките на кратката оценка, извършена единствено за пълнота на изложението в точки 70—76 от обжалваното съдебно решение, Общият съд допуска грешка в правната си преценка и изопачава доказателствата, които са представили жалбоподателите, за да оборят презумпцията. Предвид непротиворечивостта и съгласуваността на тези доказателства обективният и безпристрастен наблюдател щял да приеме, че GQ е независим от RQ.

43. Жалбоподателите твърдят, че в точка 71 от обжалваното съдебно решение Общият съд очевидно изопачава фактите, като пропуска да посочи, че дейностите на GQ предхождат интегрирането му в групата на RQ, че те не са били свързани с дейностите на RQ, и че RQ многократно се е опитвало да продаде GQ между 1993 г. и 2004 г. Според жалбоподателите тези елементи представляват ясно доказателство, че RQ не се интересува от GQ.

44. Необходимо е да се припомни, че в точка 71 от обжалваното съдебно решение Общият съд счита, че тези твърдения не са достатъчни за оборването на въпросната презумпция, защото дружествата майки и дъщерните дружества често имат различни дейности и понякога дружествата майки продават своите дъщерни дружества. Смятам, че с твърденията си жалбоподателите не доказват надлежно, че Общият съд е изопачил фактите, тъй като те не успяват да докажат грешките в преценката, които според тях са довели до изопачаването на разглежданите факти. Според мен, макар формално жалбоподателите да изтъкват грешка при прилагане на правото, те основно искат да се постави под въпрос преценката на фактите, извършена от Общия съд. Освен това не виждам по какъв начин доводът, според който Общият съд пропуснал да посочи, че дейностите на GQ предхождали интегрирането му в групата RQ, има правно или фактическо значение, след като RQ е придобило целия капитал на GQ между 1989 г. и 1993 г., докато нарушението обхваща периода от 31 октомври 1999 г. до 30 юни 2000 г., т.е. доста време след като GQ започва да бъде изцяло притежавано от RQ дъщерно дружество.

45. Според твърдението на жалбоподателите фактът, че в точка 72 от обжалваното съдебно решение Общият съд се позовава само на два въпроса, разгледани на две събрания на управителния съвет на RQ,

за период от осем години между 1998 г. и 2005 г., показва в действителност пълната липса на влияние и намеса от страна на RQ в дейностите на GQ. Общият съд установява, че протоколите от събранията на управителния съвет на RQ от 1998 г. до 2000 г. представят финансовите резултати на GQ, както и решение относно продажбата на участието на GQ в Silquímica и относно продажбата на недвижимо имущество на GQ. Общият съд приема въз основа на това доказателство, че управителният съвет на RQ играе важна роля в някои основни насоки на стратегията на GQ и упражнява решаващо влияние върху поведението на GQ, като по този начин отхвърля твърдението, направено от жалбоподателите в първоинстанционното производство, че в протоколите на управителния съвет на RQ от 1998 г. до 2000 г. се посочват само финансовите резултати на GQ²².

46. Според мен жалбоподателите в настоящото производство по обжалване се опитват да омаловажат значението на посочването в протоколите от заседанията на управителния съвет на RQ между 1998 г. и 2000 г. на продажбата на участието на GQ в Silquímica и на продажбата на недвижимо имущество на GQ. Тъй като жалбоподателите са пропуснали да информират Общия съд за посочването във въпросните протоколи на продажбата на участието на GQ в Silquímica и на продажбата на недвижимо имущество на GQ в първоинстанционното производство и при липсата на каквото и да е доказателство, че

22 — GQ поддържа, че във въпросните протоколи се посочват само неговите финансови резултати, за да докаже, че управителите му установяват и изглеждат неговите стратегически и търговски планове и предоставят на RQ само обща информация. При това положение Общият съд, основавайки се на доказателствата, представени от Комисията в нейната писмена дуплика в първоинстанционното производство, които се отнасят до посочването във въпросните протоколи на продажбата на участието на GQ в Silquímica и до продажбата на недвижимо имущество на GQ, приема, че доказателствата, които е представила Комисията, подкрепят извода, до който тя достига в обжалваното решение за упражняването на решаващо влияние.

Общият съд е изопачил въпросните факти или е нарушил правилата за тежестта на доказване, считам, че доводът на жалбоподателите относно точка 72 от обжалваното съдебно решение трябва да се отхвърли. Жалбоподателите поставят под въпрос главно извършената от Общия съд фактическа преценка, която при липса на изопачаване на фактите попада извън компетентността на Съда относно жалбите.

47. В точка 73 от обжалваното съдебно решение Общият съд установява, че г-н [поверителна информация] изпълнява едновременно функциите на председател на управителния съвет на GQ от 1996 г. до 2000 г. и на член на управителния съвет на RQ от 1998 г. до 1999 г. В първоинстанционното производство жалбоподателите, за да оборят презумпцията, че RYPF и RQ са упражнявали решаващо влияние върху GQ, твърдят, че не е имало припокриване в членския състав на техните органи. В настоящото производство жалбоподателите признават, че такова припокриване наистина е съществувало, но че то се е отнасяло само за едно лице и следователно е било от чисто изолиран характер. Жалбоподателите твърдят също, че в хода на административното производство Комисията е знаела за припокриването, но не е взела предвид този факт като доказателство, че RQ и GQ съставляват икономическа единица нито в изложението на възраженията, нито в обжалваното решение.

48. Според мен жалбоподателите не доказват, че Общият съд е изопачил въпросните факти или е нарушил правилата за тежестта на доказване. Следователно доводите на жалбоподателите относно точка 73 от обжалваното съдебно решение трябва да се отхвърлят. Според мен обстоятелството, че Комисията не се е основала на други допълнителни фактори, които всъщност биха могли да потвърдят съществуването на икономическа единица, не е релевантно за целите на оборването на въпросната

презумпция, която се основава единствено на притежаването на 100 % от капитала на дадено дружество.

49. Жалбоподателите считат, че в точка 74 от обжалваното съдебно решение Общият съд неправилно отхвърля доказателствата, представени с цел да се установи, че само ръководителите на GQ са приемали решенията относно търговската политика на дружеството и са я изпълнявали, както и твърдението, че сведенията, предоставяни на RQ от GQ, са били свързани само с резултатите, съответстващи на бюджетите и на стратегическите или търговските планове²³. В точка 74 от обжалваното съдебно решение Общият съд счита, че тези доводи не могат да бъдат приети с оглед на цитираната в обжалваното съдебно решение съдебна практика²⁴.

23 — В становищата, представени в първоинстанционното производство, жалбоподателите твърдят, че в техния отговор на изложението на възраженията на Комисията те са представили подробни доказателства, свидетелстващи, че ръководителите на GQ са действали формално и по същество като директори на това дружество и самостоятелно са приемали решенията относно търговската политика на GQ. Тези твърдения са били направени с цел да оборят въпросната презумпция. В това отношение жалбоподателите в своя отговор на изложението на възраженията на Комисията се позовават на определен брой договори, сключени и подписани от директорите на GQ или от управителите на завода на GQ, за доставката на суровини, складирането на стоки, сътрудничеството и техническата помощ при производството на стоки и колективните договори между работниците и ръководството. В първоинстанционното производство, за да оборят въпросната презумпция, жалбоподателите твърдят също, че директорите на GQ определят годишния бюджет на това дружество и предоставят на RQ само общи сведения за изпълнението му.

24 — В това отношение ще отбележа, че в точка 74 от обжалваното съдебно решение Общият съд само се позовава на цитираната по-горе съдебна практика. Поради това за изчерпателност ще разгледам цялата съдебна практика, цитирана от Общия съд преди точка 74 от обжалваното съдебно решение, а именно: Решение по дело AEG-Telefunken/Комисия, посочено по-горе в бележка под линия 5, точка 49, Решение по дело Stora Kopparbergs Bergslags/Комисия, посочено по-горе в бележка под линия 6, точка 26, Решение на Общия съд от 27 септември 2006 г. по дело Avebe/Комисия, T-314/01, Recueil, стр. II-3085, точка 136, Решение на Общия съд от 15 юни 2005 г. по дело Tokai Carbon и др./Комисия, T-71/03, T-74/03, T-87/03 и T-91/03, точка 59, Решение на Общия съд от 30 септември 2003 г. по дело Michelin/Комисия, T-203/01, Recueil, стр. II-4071, точка 290 и Решение на Общия съд от 16 ноември 2000 г. по дело Metsä-Serla Oyj и др./Комисия, C-294/98 P, Recueil, стр. I-10065, точка 28.

50. Смятам, че като се ограничава само до позоваването на съдебната практика, Общият съд пропуска да разгледа, макар и само накратко, дали подробните доказателства, представени от жалбоподателите в първоинстанционното производство, биха могли да оборят въпросната презумпция. Всъщност от обжалваното съдебно решение е видно, че Общият съд е приел единствено въз основа на цитираната съдебна практика, че такива доказателства не могат да оборят въпросната презумпция. Считам, че съдебната практика, на която се позовава Общият съд в обжалваното съдебно решение, не подкрепя неговия извод, посочен в точка 74, тъй като тази съдебна практика посочва само възможността да се вмени на дружество майка отговорността за поведението на неговото дъщерно дружество, когато последното е прилагало главно указанията, които са му дадени от дружеството майка, по-конкретно с оглед на икономическите и юридическите връзки между тях. Той се позовава и на оборимата презумпция, и на възможността за дружеството майка да обори тази презумпция. Следователно цитираните пасажии от съдебната практика не подкрепят твърдението на Общия съд, че доказателствата, представени от жалбоподателите в първоинстанционното производство, не могат да оборят презумпцията. Предвид липсата на всякаква друга преценка или обосновка от страна на Общия съд на точните и подробни доказателства, представени от жалбоподателите, считам, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел посочения в точка 74 от обжалваното съдебно решение извод. Общият съд не е предоставил на жалбоподателите подходяща възможност да оборят презумпцията — право, което е ясно гарантирано от практиката на Съда²⁵. Нещо повече, в Решение по дело C-97/08 P, Akzo Nobel и др./Комисия, защитавайки един подход на решаване в зависимост от всеки конкретен случай, Съдът именно избягва да

25 — Решение по дело Akzo Nobel и др./Комисия, посочено по-горе в бележка под линия 10, точки 63—65.

определи предварително и по ограничителен или изчерпателен начин доказателствата, които могат да бъдат преценявани, за да се определи дали дадено дъщерно дружество определя самостоятелно своето поведение на пазара. В своето решение по това дело Съдът посочва, че следва да се вземе предвид не само ролята на дружеството майка по-специално относно ценовата политика и производствените и пласментните дейности на дъщерното дружество, но и всички релевантни фактори относно икономическите, организационни и юридически връзки между това дъщерно дружество и неговото дружество майка²⁶. Така, вместо да дисквалифицира предварително като ирелевантна за оборване на разглежданата презумпция която и да е категория доказателства или да отреди каквато и да е тежест на дадена категория, в Решение по дело C-97/08 P Akzo Nobel и др./Комисия Съдът приема интегриран подход относно доказателствата, предназначени за оборване на презумпцията. От само себе си се разбира, че представените за оборване на презумпцията доказателства могат в действителност да се окажат напълно неподходящи за тази цел при тяхната преценка.

51. При това положение изводите, направени от Общия съд в точка 74 от обжалваното съдебно решение, трябва да бъдат отхвърлени. По силата на член 61 от Статута на Съда, ако жалбата е основателна, Съдът отменя решението на Общия съд. След това той може сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това, или да върне делото на Общия съд за постановяване на решение. Счита, че в настоящия случай фазата на производството позволява да се постанови окончателно решение по делото. Вследствие на това според мен Съдът трябва да постанови окончателно решение по делото.

52. Счита, че доказателствата, представени от жалбоподателите в първоинстанцион-

ното производство и посочени в бележка под линия 23 по-горе за оборване на въпросната презумпция, са свързани с формалните правомощия на директорите на GQ и със самостоятелността на GQ в ежедневното му управление. Жалбоподателите твърдят също, че на RQ са били изпращани само финансови резултати на GQ, а не сведения за неговата търговска политика. Според мен твърдението на жалбоподателите относно финансовата информация трябва да се отхвърли, тъй като в точка 72 от обжалваното съдебно решение Общият съд констатира, че на RQ е била изпращана допълнителна информация, различна от финансовите резултати на GQ. По-нататък, макар и директорите на GQ да могат да имат значителна самостоятелност в управлението на текущите задачи²⁷ и макар и формално те наистина да имат значителна самостоятелност, в точка 72 от обжалваното съдебно решение Общият съд установява, че всъщност управителният съвет на RQ е играл важна роля в някои от съществените аспекти на стратегията на GQ²⁸. Ето защо, след като разгледах тези фактори, считам, че жалбоподателите не успяват да оборят разглежданата презумпция.

53. Жалбоподателите считат, че в точка 75 от обжалваното съдебно решение Общият

27 — Според мен такива доказателства не са определящи сами по себе си, тъй като те може да оборят или да не оборят разглежданата презумпция, в зависимост от всички обстоятелства по конкретното дело. Както генералният адвокат Kokott отбелязва в точки 89 и 90 от заключението по дело Akzo Nobel и др./Комисия (посочено по-горе в бележка под линия 10), макар конкретните указания, концепции или правото да участва във вземането на решения относно ценообразуването, производството, продажбите и други подобни съществени аспекти от търговското поведение да са особено явен признак за съществуването на решаващо влияние на дружеството майка върху търговската политика на неговото дъщерно дружество, тяхната липса не позволява да се направи неоспорим извод за евентуална самостоятелност на дъщерното дружество.

28 — Тези фактори са релевантни с оглед на заключението, до което стига Съдът в точка 74 от Решение по дело Akzo Nobel и др./Комисия (посочено по-горе в бележка под линия 10), тъй като за да се определи дали дадено дъщерно дружество определя по самостоятелен начин своето поведение на пазара, следва да се вземат предвид всички релевантни фактори, свързани с икономическите, организационни и юридически връзки между дъщерното дружество и дружеството майка.

26 — Вж. точка 74 от Решение по дело Akzo Nobel и др./Комисия, посочено по-горе в бележка под линия 10.

съд е допуснал грешка при правната квалификация на отношенията между GQ и Repsol Италия, като е приел, че обстоятелството, че RYPF консолидира отчетите на групата, подкрепя твърдението на Комисията за наличието на икономическа единица. Жалбоподателите твърдят, че са доказали, че с отношението на неизключително търговско представителство между GQ и Repsol Италия се установява търговската самостоятелност на GQ.

54. Считаю, че жалбоподателите не успяват да докажат, че в точка 75 от обжалваното съдебно решение Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото или е изопачил обстоятелствата, като е отхвърлил твърдението на жалбоподателите в първоинстанционното производство, че отношението на неизключително търговско представителство между GQ и Repsol Италия доказва търговската самостоятелност на GQ, защото то разкрива наличието на конфликт на интереси между GQ и неговите дружества майки, тъй като GQ решава едностранно, без намесата на RQ и RYPF, да наложи повишение на цените както на Repsol Италия, така и на всички други дистрибутори. Общият съд установява, че групата консолидира отчетите си, което се съгласува с констатацията на Комисията в обжалваното решение, според която повишаването на цените на стоките на GQ не е доказателство за конфликт на интереси между GQ и неговите дружества майки, защото увеличението на оборота на GQ, дължащо се на повишението на цените на неговите стоки, би увеличило оборота и на RQ и RYPF. Считаю, че жалбоподателите в действителност искат да оспорят извършената от Общия съд преценка на фактите и че техният довод относно точка 75 от обжалваното съдебно решение трябва да се отхвърли като недопустим.

55. Предвид изложеното по-горе считам, че следва да се уважи частично и да се отхвърли в останалата му част първото правно основание на жалбоподателите.

Б — Второто правно основание

56. Жалбоподателите поддържат, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е разширил автоматично до дружеството майка, което е начело на групата, отговорността за нарушение, извършено от дъщерно дружество. Това се дължало на неуместното разширяване на разглежданата презумпция, основано на възможностите на дружеството майка да упражнява решаващо влияние върху своето дъщерно дружество. Въз основа на това, на първо място, в настоящото дело Общият съд установява отговорността на RYPF единствено на основание, че последното не е доказало самостоятелността на дружеството „посредник“ RQ, което на свой ред не е доказало, че неговото дъщерно дружество GQ действително е било самостоятелно. От разглежданите съображения следва, че RYPF е счетено за отговорно за неспособността на RQ да оспори своята отговорност за поведението на GQ. На второ място, от тълкуването на Общия съд следвало, че отговорността за нарушения, извършени от дъщерно дружество, винаги се вменявала на дружеството майка, което е начело на групата, без да се вземат предвид конкретните обстоятелства по делото, и по-специално броят на междинните дружества между това дъщерно дружество и разглежданото дружество майка, естеството на тези междинни

дружества и техните дейности, и действителните юридически и икономически връзки между последните дружества.

57. В това отношение жалбоподателите поддържат, че в Решение на Общия съд по дело Michelin/Комисия²⁹ и в Решение на Общия съд по дело T-330/01, Akzo Nobel и др./Комисия³⁰ не се предвижда такова автоматично разширяване на решаващото влияние, упражнявано от дружеството майка, начело на групата. Решение по дело Michelin/Комисия се отнася до възможността като утежняващо обстоятелство да се вземе предвид повторността на нарушението на дружество майка спрямо действията на различните дъщерни дружества, които то контролира. В Решение по дело T-330/01 Akzo Nobel и др./Комисия Общият съд вменява нарушението, извършено от дъщерно дружество, на дружеството майка, което е начело на групата, основавайки се единствено на факта, че дъщерното дружество е контролирано чрез същинско холдингово дружество, чиято единствена функция е да притежава дяловете на дъщерното дружество. За сметка на това жалбоподателите твърдят, че в настоящото дело RYPF не е нито дружество майка на GQ, нито собственик на неговия капитал. Наред с това RYPF не одобрява годишните счетоводни отчети на GQ и не назначава членовете на неговия управителен съвет. На последно място, нито естеството на RQ, нито неговата дейност позволяват да се направи изводът, че последното е само посредник, чрез който RYPF упражнява контрол над GQ.

58. Според Комисията в съответствие с Решение по дело Stora Kopparbergs Bergslags/Комисия³¹ обстоятелството, че контролът

се упражнява чрез верига от дружества, по никакъв начин не засяга преценката за това дали дружеството майка и дъщерното дружество образуват една икономическа единица. Според Комисията този подход е потвърден в неотдавнашната съдебна практика на Общия съд в Решение по дело Michelin/Комисия³² и Решение по дело T-330/01, Akzo Nobel и др./Комисия³³. В Решение по дело T-330/01, Akzo Nobel и др./Комисия Общият съд отхвърля довода на Akzo, съгласно който презумпцията не се прилага спрямо него, тъй като то е холдингово дружество, което няма дейности по производство или продажба и предвид „отдалечения“ или „непряк“ характер на неговия контрол. Наред с това според Комисията генералният адвокат Kokott в нейното заключение по дело C-97/08 P, Akzo Nobel и др./Комисия³⁴ предлага на Съда да отхвърли жалбата, подадена срещу Решение по дело T-112/05, Akzo Nobel и др./Комисия³⁵, в което дружеството майка упражнява контрол непряко чрез междинни дружества. Комисията счита също, че второто правно основание е ирелевантно, доколкото не са били оспорени частите от обжалваното съдебно решение, в които се установява, че RYPF образува икономическа единица с GQ.

59. С посоченото от тях второ правно основание жалбоподателите искат да дисквалифицират RYPF от нарушението, извършено в случая от GQ, като преди всичко подчертаят ролята на RQ спрямо GQ, и поспециално обстоятелството, че RQ назначава управителния съвет на GQ и одобрява неговите годишни счетоводни отчети.

29 — Посочено по-горе в бележка под линия 24.

30 — Решение на Общия съд от 27 септември 2006 г., Recueil, стр. II-3389.

31 — Посочено по-горе в бележка под линия 6.

32 — Посочено по-горе в бележка под линия 24.

33 — Посочено по-горе в бележка под линия 30.

34 — Посочено по-горе в бележка под линия 10.

35 — Посочено по-горе в бележка под линия 6.

60. Съгласно постоянната съдебна практика конкурентното право на ЕС се отнася до дейността на предприятията, като понятието за предприятие обхваща всеки субект, който извършва икономическа дейност, независимо от неговия правен статут и начин на финансиране. Съдът е уточнил също, че понятието за предприятие, поставено в този контекст, трябва да бъде схващано като обозначаващо една икономическа единица, макар и от юридическа гледна точка тази икономическа единица да е съставена от няколко физически или юридически лица. Когато подобен стопански субект нарушава правилата на конкуренцията, съгласно принципа на личната отговорност същият следва да отговаря за това нарушение. Отговорността за нарушение на конкурентното право на ЕС трябва да бъде вменена по недвусмислен начин на юридическо лице, на което би могло да се налагат глоби, и изложението на възраженията трябва да бъде адресирано до последното. Важно е също в изложението на възраженията да се посочва в какво качество дадено юридическо лице се упреква за извършването на твърдените деяния³⁶.

61. В съответствие с постоянната съдебна практика е ясно, че юридическо лице като дружество, което не е участвало пряко в извършването на дадено нарушение, може все пак да бъде санкционирано за него при определени обстоятелства³⁷. В Решение по дело C-97/08 P, Akzo Nobel и др./Комисия Съдът подчертава обстоятелството, че когато дружеството майка и неговото дъщерно дружество образуват икономическа единица, дружеството майка може да отговаря за нарушение, извършено от неговото дъщерно дружество, въпреки че друже-

ството майка не е било замесено лично в нарушението³⁸. Ето защо е от съществено значение да се определи дали дружествата от дадена група образуват икономическа единица по-специално във връзка с вменяване на отговорността за нарушения на конкурентното право³⁹. Оборимата презумпция, че дружество майка, което притежава 100% от капитала на дъщерно дружество, упражнява решаващо влияние върху последното, и че следователно те образуват икономическа единица, несъмнено прави този въпрос далеч не толкова сложен и труден за правоприлагащите органи в областта на конкуренцията като Комисията. Всъщност считам, както изяснява генералният адвокат Kokott в нейното заключение по дело C-97/08 P, Akzo Nobel и др./Комисия⁴⁰, че предвид лекотата, с която се прилага разглежданата презумпция, нейната функция е да улесни ефективното прилагане на правото в областта на конкуренцията, като същевременно засили правната сигурност.

38 — Вж. точка 59.

39 — Освен това в съответствие с член 23, параграф 2, буква а) от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове [101 ДФЕС и 102 ДФЕС] (ОВ L 1, стр. 1, Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167), с решение Комисията може да налага санкции на предприятия, когато умислено или поради небрежност те нарушават член 101 ДФЕС или член 102 ДФЕС. За всяко предприятие, което има участие в извършване на нарушението, санкцията не може да надвишава 10% от общия размер на оборота му за предходната стопанска година. Следователно установяването на предприятието може да се отрази на размера на тази глоба. Наред с това налаганите на предприятията глоби могат да бъдат увеличавани съгласно член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 1/2003, когато са налице утежняващи обстоятелства, например когато дадено предприятие извършва същото или подобно нарушение, след като Комисията или националният орган в областта на конкуренцията е установил, че това предприятие е нарушило член 101 ДФЕС или член 102 ДФЕС. Вж. Решение от 8 февруари 2007 г. по дело Groupe Danone/Комисия, C-3/06, Сборник, стр. I-1331. Вж. също точка 28 от приетите от Комисията Насоки относно метода за определяне на глобите, налагани по силата на член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 1/2003 (ОВ C 210, 2006 г., стр. 2, Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 264). Наложената на предприятието глоба може да бъде значително увеличена поради извършването на предишно нарушение на правото в областта на конкуренцията, извършено от дъщерно дружество в рамките на група.

40 — Посочено по-горе в бележка под линия 10.

36 — Решение по дело C-97/08 P Akzo Nobel и др./Комисия, посочено по-горе в бележка под линия 10, точки 54—57.

37 — Вж. Решение по дело AEG-Telefunken/Комисия, посочено по-горе в бележка под линия 5, точка 49. Вж. по аналогия Решение от 11 декември 2007 г. по дело ETI и др., C-280/06, Сборник, стр. I-10893, точки 40 и сл.

62. Според мен дружество майка (RYPF), което притежава 100% от капитала на дъщерно дружество (RQ), което на свой ред притежава 100% от капитала на друго дружество (GQ), несъмнено е способно да упражнява решаващо влияние върху последното дружество (GQ)⁴¹ и следователно трябва да се приложи оборимата презумпция, че дружеството майка (RYPF) действително упражнява такава влияние. Броят на изцяло притежаваните междинни дружества между дружеството майка, което е начело на група от дружества, и дъщерното дружество, което участва в нарушението на конкурентното право, не трябва да бъде пречка за прилагането на презумпцията. Съществуването на „верига“ от изцяло притежавани дъщерни дружества според мен не поставя под въпрос способността на дружеството майка, което е начело на групата, да упражнява решаващо влияние върху всяко едно от дъщерните дружества и най-вече върху дъщерното дружество, което е участвало в нарушението. Когато дадено дружество е изцяло притежавано от друго дружество, дори непряко, разглежданата презумпция трябва да се приложи, тъй като в тези случаи структурата на групата по принцип не е определяща.

63. Ето защо не виждам причина, поради която разглежданата презумпция да не се приложи към обстоятелствата в настоящия случай. Отново трябва да се подчертае, че презумпцията е оборима. Дружеството майка на групата трябва да има възможност да представи доказателства за оборване на презумпцията, че упражнява решаващо влияние върху поведението на неговите дъщерни дружества. Всъщност, когато дружеството майка може да докаже, че дъщерното дружество, което е извършило нарушението, или някое от „междинните“ дъщерни дружества между дружеството майка и дъщерното дружество — извършител на нарушението, определя по самостоятелен начин своето поведение на пазара,

41 — И RQ.

това прекъсва веригата на отговорността и от дружеството майка няма да може да бъде търсена отговорност за нарушението на правото в областта на конкуренцията.

64. Смятам, че различен извод би поставил под въпрос оборимата презумпция и оттук нейната функция да осигурява ефективно прилагане на правото в областта на конкуренцията, тъй като дружествата майки биха могли да избегнат отговорността за нарушенията, в които са участвали техните дъщерни дружества чрез корпоративно реструктуриране⁴². Това стратегическо корпоративно реструктуриране би могло косвено да ограничи и правомощието на Комисията да налага глоби, като по този начин може потенциално да отслаби възпиращия ефект на глобите⁴³.

65. При това положение считам, че второ-то правно основание на жалбоподателите следва да се отхвърли.

V — По съдебните разноски

66. По смисъла на член 122, първа алинея от Процедурния правилник, когато

42 — Макар в някои случаи да е възможно да се установят и следователно да се опровергават относително лесно фиктивните споразумения, предназначени за избягване на прилагането на презумпцията, считам, че в голямата част от случаите това не би било възможно, по-специално когато изцяло притежавано дъщерно дружество не е само ходингово дружество и вследствие на това презумпцията и нейните предимства биха били обезсилени.

43 — Съдът неотдавна подчерта възпиращия ефект на глобите, налагани за нарушение на правилата на конкуренцията на Съюза и необходимостта да се гарантира тази цел да не се поставя под въпрос или да се осуетява от реструктурирането на предприятията в Решение по дело ETI и др., посочено по-горе в бележка под линия 37, Решение от 7 юни 2007 г. по дело Britannia Alloys & Chemicals/Комисия, С-76/06 Р, Сборник, стр. I-4405, точки 22–29 и Решение от 18 декември 2008 г. по дело Coop de France bétail et viande и др./Комисия, С-101/07 Р и С-110/07 Р, Сборник, стр. I-10193, точки 96–98.

жалбата е основателна и окончателното решение по правния спор се взема от Съда, той се произнася по съдебните разноски.

67. По смисъла на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. По силата обаче на член 69, параграф 3, първа алинея от същия правилник Съдът може да реши всяка страна да понесе направените от нея съдебни разноски, ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания.

68. След като в настоящия случай жалбоподателите и Комисията са загубили частично по предявените от тях оплаквания в рамките на обжалването, всяка от тях следва да понесе направените от нея разноски, свързани с настоящото производство.

69. В замяна на това, след като подадената от жалбоподателите жалба за отмяна е отхвърлена, следва да се потвърди точка 2 от диспозитива на обжалваното съдебно решение в частта му относно свързаните с първоинстанционното производство разноски.

VI — Заключение

70. Вследствие на това считам, че Съдът трябва:

— да отмени Решението на Общия съд (шести състав) от 18 декември 2008 г. по дело T-85/06, *General Química* и др./Комисия, доколкото то подвежда *General Química* под солидарна отговорност с *Repsol Química* и *Repsol YPF* за нарушенията, извършени от *General Química*,

— да отхвърли жалбата в останалата ѝ част,

- да отхвърли жалбата на General Química, Repsol Química и Repsol YPF за отмяна на Решение 2006/902/ЕО на Комисията от 21 декември 2005 година относно процедура по прилагане на член 81 [ЕО] и член 53 от Споразумението за ЕИП срещу Flexsys NV, Bayer AG, Crompton Manufacturing Company Inc. (бивше Uniroyal Chemical Company Inc.), Crompton Europe Ltd, Chemtura Corporation (бивше Crompton Corporation), General Química, Repsol Química и Repsol YPF (преписка COMP/F/C.38.443 — Химични вещества и препарати за обработката на каучук),

- да осъди страните да понесат направените от тях разноски, свързани с настоящото производство, и да осъди General Química, Repsol Química и Repsol YPF да понесат всички свързани с първоинстанционното производство съдебни разноски.